

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Από τους συγχρόνους πλουσιωτέρους ανθρώπους της Γερμανίας:
είνε και ο τέως Κάιζερ, ο οποίος έχει περιουσία 450,000,000 μάρκων περίπου!...

—Υστερα απ' αυτόν έρχεται η Βέρθα Κρούπ, με 320,000,000 μάρκων.

—Ένας μανιώδης Άγγλος στατιστικολόγος, ο Τζών Κλάγκ, ανεκάλυψε τελευταία, ότι οι λόγοι που έξερρόνησε δημοσία ο Λόυδ Τζώρτζ καθ' όλη τη διάρκεια της πολιτικής του ζωής, περιελάμβαναν 44,000,000 λέξεις και θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν 800 τόμους μεγάλου σχήματος.

—Στην Αμερική, το φερό το κανισίματος το έχει σήμερα ένας ήδατος, ο Έντουιν Μλυντ. Κατσίει, ο άθεροβος, 55 ποιμα την ημέρα!

—Το ύπουργείο της Ηαδείας των Ήν. Πολιτειών στον πρόπολο-
λογομό του τρέχοντος έτους ανέγραψε το ποσό των 4,000,000,000 δολ-
λαρίων για την κατοικήτη μονάχη εκπαίδευσι των Αμερικανολαι-
διων. Ας τ' άκουθι ο κ. Παπακρόφιου.

—Στις έμπορικέσ σχολίς της Άγγλίς, κατά τον περασμένο χρό-
νο, εφοίτησαν 1,600,000 μαθητά.

—Σε όλόκληρη τη Γαλλία υπάρχον 4,000 αίθουσας
κινηματογράφου και στην Τουρκία 155!

—Το Αμερικανικό ύπουργείο των Στρατιωτικόν ζο-
δώνει κάθε χρόνο 500,000,000 δολλαρίων περίπου για...
γλυκίσματα, τά όποια, φυσικά, καταδοροχίζον οι Αμε-
ρικανικοί στρατιώται.

—Στά άρχεια της Σκόλλαντα—Γαϊόρ, της περίφημης
Άγγλικής άστρινιάς, φρόσσοντα διατελέσά άποτέλο-
ματα 1,725,000 κατοικούν, Έγγίξον και άλλον έθνη-
κοιτήτων.

—Στο Έθνολογικό Μορσειο της Ρώμης βόισοντα
Έγγραφα, από τά όποια άποδεικνύεται ότι η άνακάλυψις
της Αμερικής υπό του Κολόμβου έτοιγισε στην πολι-
τεία της Γένοας 145,000 φράγκα!

—Τά πρώτα σπία της Νέας Υόρκης χτίστηκαν τό
1624, υπό της όδηγίς του Γάλλου άρχιτέκτονος Ζέξ ντέ
Φορέστ.

—Ο Έδσελ Φόοντ, γιός του Αμερικανού βασιλέ-
ως των αϊτονητόν, παρ' όλη την κολλοσιαία παροχή
του περιουσία, εργάζεται και ως άερολογοσ στην μετα-
φορά του ταχυδρομείων μεταξύ Νετρούιτ—Σιάγου, κερ-
δίζοντάς 600 δολλάρια μηνιαίως.

—Ο πληθυσμός της Πετροπόλεως, κατά την τε-
λευταία άπογραφή που έγινε πρό τριμήνου, άνέρχεται σε
2,125,000.

—Σε μιá έκδοσι κανών και οιαγράφτων, που γίνηκε
πρό μηνός στο Βερολίνο, έξετέθη ένα ποσό, κωμικένο
άπό έκλεκτό κανό Κούβαξ. Το ποσό αυτό είχε μήκος
3 μέτρον και διάμετρο 45 περίπου πόντων!...

—Στό Παρίσι ένα φαρμακείο άναλαργεί έπί 1,200
κατοίκων, στο Βερολίνο έπί 1,800, στη Ρώμη έπί 2,000, στο Λονδίνο
έπί 3,500 και στη Νέα Υόρκη έπί 5,000.

Η Ιταλία, κατά την λήξισαν Έξαιριαν του τρέχοντος έ-
τους, έπέστη ζημία άπό άπαιχματα άεροπλάνων 142,000,000 λιρετ-
τόν.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

κά σχολεία που χτίστηκαν απ' αυτή και φέρουν άξίωτη τ' όνομά της.
Σέ τσαμά και άλλα δημοσία χτίρια διαβάσει κανείς σε μαρμαρίνες
έπιγραφές τό όνομα της Σαργιτέ Σουλτάνας. Έξοδον πολλά για τό
στατό και τίς πολεμικές έτοιμασίες του Οθωμανικού κράτους. Έ-
στειλε χάποτε και στην Κόκκωρα χρίματα, να δοθούν στην οικογένεια
μιás παιδικής της φίλης που έζητοχρη.

Δέν ύπηρχε φιλόδοξη ή Σαργιτέ Σουλτάνα. Σκοπούσε με άλλο
ύργιο τά πλούτη της. Αλλά τά μεγαλύτερα ποσά τά έθροιάς για ν'
άγοράξη όμοίως κοπέλλες, τίς όποιες χρίσσε στο γιό της Μουάδν.
Τού είχε καταρτίσει τό πλουσιότερο χωριό που άνοχτησε ποτέ Σουλ-
τάνας. Σπνήθηκε να λέη, ότι ο Σουλτάνος της Τουρκίας έφερε να δια-
σεκόδη με πολλές και διαφόρως κωνοίτες γυναίκες, για να μη παρα-
δοθη στις θελήσεις μιás μόνης γυναίκας και έποδοικωθη... όπως ο
πατέρας του! Μα πόσες, αλλόμονο, απ' τίς γυναίκες αυτές δέν θέ-
ριζε ο χάρος για ένα κισαρίτιο της Σαργιτέ!...

Αυτή ήνε ή ιστορία της Βενετσιάνης, της μορφής κόρης του διο-
κρητού της Κερκίρας, ή όποια, ποιηθείσα σκιάβα από πειρατάς, κα-
τόρθωσε με την όμορφιά της και την έντακτη έντινάδα της, όχι μόνο
να γίνη πρώτη Σουλτάνα, αλλά και να διεθιθή
τίς τυχές της μεγάλης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας
έπί μιá όλόκληρη τριακονταετία.

Ένας Βενετσάνος ποιητής, συγγενής της άλ-
λοτε Άναμαπέλας Μπάφα, όνοματι Βισεντόξο
Μπάφα, ζωγράφηκε γιατί ή οικογένεία του έβγαλε
και μιá Σουλτάνα κ' έγραψε όλόκληρη όδη για τήν,
σε δάκτυστα, στο βενετσάνικο ιδίωμα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Από την προαιώς εκδομένην ανθολογήν του
Σμυρναίου ποιητού κ. Μιχ. Αργυροπούλου).

Η ΚΕΡΑΤΟΧΩΡΙΤΙΣΣΑ

Έσένα που σ' άγάτηρα κ' άκόμα σ' άγατιό
—όχι πώς θα σ' τό πό!—
μιá π' άλλον πήρες τ' όνομα και μιá που δέ σ' έπληρα,
δέν να σε κάνω χόρα,
Γιατί και σέ κ' έχόμισες από την ήσυχία μου,
—ήματων, Παναία μου!—
και την καρδιά μου βούτηξες, με τή δική σου λαίμα,
στη θλίψη και στα μαύρα,
Τά βιάσάνυ μου τάμαθε με πόνον ο ντουινιάς,
—κ' ύπιαρα, λέει, φταίει ο φονιάς!—
και μ' έχωσαν ή μάνα μου, και στο μείσισ βόημα
της πίκρας μου τή γλώκα.

Νού πιá δέν έχω γιá δουμά με σε ζωημιάς και κλάματα,
—δέν θέλω πιá μαλάματα!—
και τόπα τ' άργαστηρι μου κ' άν κωμικεινε και κάτι,
το βγάναν στο μεζέτσι.

Κι' όμοσ σου μήτε γρονάς για να με δής στο δρόμο σου
—την πίστη και τό νόμο σου!—
και πούλησες την πρωτινη καρδιά σου με στεφάνι,
που ένας πατάς κ' όχι ή πάλιά μου Άγάθη σουξέη βάνει.
Μά χρόνια δέν θα τόν γρηψ κ' άλλου του, όπου τόν βρω!
—έτσι, μιá τό Σταυρό!—
θα σου τόν στείλω σημετό, κ' άς λωσόω μες στη χόρη!
πριν να με θάρουν μέσα κεί, θα σου τόν έχουν άθαρη!...

Η ΦΑΣΣΥΓΑΙΩΤΙΣΣΑ

Μελαχροινή του Φασοβιά κ' όμοροφακό του κόσμου,
που σούπλεσαν σεράγια,
για βάλε με στην πόρτα σου να βρω τό νού μου, φός μου,
για λώσε μου τά μάγια!

Απ' τό πρού σταλαματι δέν ήτια στην ταβερνα
σε είδα κ' έβγαζα στοιπά!
όχ! κέρνα με τό μάτια σου, με τό κορμί σου κέρνα,
μήπως τό ντέττι μου κοπή!

Με τά παχνίδια σου σερωτό τά πύθη μου τά γίλια,
που μ' άγοστρών, βασιλίσσα-
πέσ μου δυό λόγια όλογορνα με τά γλώκα σου χείλια,
κ' άκόμα δέν τά φίλησα!

Έχω ζωμιοτήρα και δικούς και συντροφιά ξερετέρια,
για να σε κλέφω, μάτια μου,
Πέρα ο πατάς μου κωρετώ λιμπαρές μας τ' άστέρια,
κ' εν' οι λοχιάρες τ' άτια μου!

Έλα, κ' έκει που θα σταθή ή άγάτη μας να σμάξη,
δέν να ξεπνήσουν τά πολλά,
κ' ή γής σ' άνθοις και σε κωροτάς τή γέννα της θα δειξή,
με τά δικά μας τά φιλιά.

Μά πάλι κ' άν δέν μ' άγατάς, ληστήσου με λιγάω
μη θές να βασανίχονα!
την κάρνα σου όλη μάζωξε και χάνε τή φαρμάα
και πότισε με να σβηστό, να μη σε σούλαρζόμα!

Η ΧΑΝΙΩΤΙΣΣΑ

Ρέ Στόλια, τί ζοδειόσια και φέρνεις τά παιχνίδια
κ' άνάβεις τό μεράσι σου;
Στό κωλοκωτά κ' κωροάς στα ίδια και τά ίδια,
και φέρεις στο ζηνιχίωμα, ξεχρονόμο τό σπατά σου;

Σά σφουγγαρίω, τί κοιτάς με λιγωμένα μάτια
τ' άφράτα τά μπαζόμα μου μες στα θολά νερά;
Τι μου ξεροχίεις με τό νού τό ροιχα σε κοιμιάτα;
Και τ' όχ! και βάζ! σου, ρε, γιατί την πόρτα μου βουρά;

Προή—ποσή, τί μ' άκλωπάς σάν έπλοο στα σοκιάτα,
και με τούτσειες άτια κωμοπούνα και φτωγάδα μου;
Τι με ποτίζεις, στα καλά κωδομένα, φαρμάατα
και που κλώνας την τήχη μου μπροστά στη φιλενάδα μου;

Ντροπή! να στα μωστίσια σου και στο μαζού σου μετό!
να κωροκωτέης σεπομοίως κάθε όμα με την κάρνα σου.
Μη λογαμάξης απ' τά με ν' άκούσης μοιρολόι!
—Άν τάχτηρες για σόποτινα, θα τόκανεσ τό τάμο σου.

Βοέ, άν ένε άγάτη κ' άν πονή στ' αληθινά ή καρ-
διά σου,
κ' άν με ζήτάς για ταίρι σου, γιατί δέν μου τό λέξ;
Μ' άν πάλι για κωμιά κέρω μ' έπληρες, άντες χρίσου,
μη σούβρη κωμιά ξεφορση και στα σαστά σου
(ωλάς,

